

Edvard Grieg's

Koncert

Torsdag d. 30. Septbr. 1880, Kl. 8

i Arbeiderforeningens Festsal.

Medvirkende:

Fru *Nina Grieg*, Hr. *Ingolf Schjøtt*, en *Amatør*, en
Amatrice, *Dame-* og *Herrekor* samt *Orkester*.

—*—

Indhold:

1. **Joh. Svendsen**, Rapsodie norvégienne for Orkester
(C Dur, op. 21.)
2. **Edv. Grieg**, 2 Melodier til Digte af A. O. Vinje,
behandlet for Strygeorkester.
a) Den Særde. b) Våren.
3. — „Foran Sydens Kloster,“ for Solo-
stemmer, Damekor, Orkester og Orgel.
4. — „Den Bergtekne,“ gamle norske Stev for
Baryton-Solo, Strygeorkester og Horn.
5. **Ole Bull**, „Sæterjentens Søndag“ for Strygeor-
kester, behandlet af **Joh. Svendsen**.
6. **Edv. Grieg**, „Landkjending,“ for Baryton-Solo,
Mandskor og Orkester.

—*—

Foran Sydens Kloster.

(Bjørnson.)

»Hvem banker så silde på Klostrets Port?«

»Fattig Mø ifra fremmed Land!«

»Hvad lider så du, og hvad har du gjort?«

»Alt, et Hjerte det lide kan.

Men Intet har jeg gjort,

jeg trætner, jeg trænger,

jeg kan ikke stort,

og dog må jeg længes.

Luk op, luk op, jeg har ikke Sted,

jeg har ikke Fred.«

»Hvad hedder det Land, som du har forladt?«

»Nordenlandene, langt herfra!«

»Hvad voldte, du standsed just her inat?«

»Kvinnerøsters Haleluja!

Det sken, det sang af Fred,

på Sindet det sænktes,

og alt, hvad jeg led

sig løftet og længtes.

Luk op, luk op, for ejer I Fred,

så giv mig med!«

»Først nævn mig din Smerte, hvad hedder den?«

»Aldrig mere jeg kan få Ro!«

»Så tabte du nogen, din Far, din Ven?«

»Ja, jeg tabte dem begge to!

Og alt, jeg havde kjært,

selv Tanken i Hjerte,

ja hver, jeg havde nært,

fra længes jeg lærte.

Luk op, luk op, jeg synker, jeg ser,

jeg kan ikke mer!«

»Din Far, hvordan var det, du tabte ham?«
 »Dræbt han blev, og jeg så derpå!«
 »Din Ven, hvordan var det, du tabte ham?«
 »Han drap Far og jeg så derpå.

Han tog mig, men jeg græd,
 og bad hele Tiden,
 så slap han mig ned,
 så flygted jeg siden.

Luk op, luk op, jeg elsker, — det er Gru, —
 jeg elsker ham endnu!«

Kor af Nonnerne fra den oplyste Kirke.

Kom Barn, kom Brud,
 kom ind til Gud,
 kom Synd, kom Savn
 i Jesu Favn.
 Hvil synkende Sorgen
 på Horebs Top,
 med Lærken imorgen
 så kvidder du op.

Her Attrå du bytter,
 her Længsler du flytter,
 her Frygten den falder,
 hvor Frelseren kalder.
 Her, knækket som Sivet
 du rejser dig hel,
 i Hedningelivet
 forliste Sjæl!

Den Bergtekne.

(Gamle Stev)

Eg fór vilt i veðuskógin
kringum ein elvesteine,
jutuldottri narrað meg
eg fann inki vegin heim.

Eg fór vilt i veðuskógin
kringum ein elve-runne,
jutuldottri narrað meg
eg hev inki vegin funnið.

Eg hev vorið með jutulen
og jutulen etter meg rann,
gentunn sa', eg lokkað dei,
um eg dei aldri fann.

Eg hev vorið með jutulen
og jutulen etter meg låg,
gentunn sa', eg lokkað dei,
um eg dei aldri ság.

Fiskin uti fagran vatni
og sildi sökir hav —
mang ein helsar mágin sin
og veit sá lítið af.

Fiskin uti fagran vatni,
og ikonn up i tré —
alle sá heve dei makamann
men ingin sá heve eg.

Eg fór vilt i veðuskógin
kringum ein elvesteine,
jutuldottri narrað meg
eg fann inki vegin heim.

Landkjending,

(Bjørnson).

Og det var Olav Trygvason,
 stævned over Nordsjø fram
 op mod sit unge Kongerige,
 som ikke ventede ham.
 Fik han saa første Synet:
 »Hvad er dette for Mur i Havbrynet?»

Og det var Olav Trygvason,
 Landet syntes ganske stængt,
 alle hans unge Kongelængsler
 følte mod Klippen sprængt,
 indtil en Skald opdaged
 hvide Kupler og Spir i Skylaget.

Og det var Olav Trygvason,
 syntes, han med engang så
 gråsprængte, gamle Tempelmure,
 snehvide Hvælv derpå.
 Længtes han da så såre
 med sin unge Tro stå indenfore.

Landet sig åbned, Vår der var,
 durende af Fossebrus,
 Stormveir og Havdøn rundt omkring dem,
 sælsom var Skogens Sus.
 Orgler og Klokker høertes,
 Kongen så sig om, Kongen henførtes:

Her er Grunden,
funden, funden,
Tempelhvælv
trodsr Helved!
»Ånden bæver,
Hjertet fyldes,
her den Største
kun kan hyldes!
Gid min Tro stå
stærk som Grunden,
stige ren som
Jøkelrunden,
Ånden nå
Naturens Højde
fyldt af Ham
som sammenføjde!»
Olavs Bøn vi
Alle tage
nu som da og
alle Dage:
»Ånden bæver,
Hjertet fyldes,
her den Største
kun kan hyldes!
Gid min Tro stå
stærk som Grunden,
stige ren som
Jøkelrunden.
Ånden nå
Naturens Højde
fyldt af Ham,
som sammenføjde!»